

— Verschoon mijn onbekendheid met den toestand van uw vaderland — vroeg ik aarzelend — maar de Ernestijnsche lijn, waarover ik u spreken hoorde, waar regeert die?

— Waar? Wel hier onder anderen. Vier takken zijn er van: de vorsten van *Saksen-Weimar-Eisenach*, van *Saksen-Meiningen en Hildburghausen*, van *Saksen-Altenburg* en van *Saksen-Coburg-Gotha*.

— *Möhra* behoort niet tot *Weimar-Eisenach*?

— Neen, tot *Meiningen*. Gaat gij er heen? dan zult gij er den Erfprins zien.

— Van wanneer dagteekent die splitsing van den Saksischen vorstenstam?

— Van den *Prinzenraub*.

— Van . . . . .?

— Van den Prinsenroof: de geroofde prinsen zijn de stamhoofden der beide lijnen.

Zeker was 't mij aan te zien, dat de mare van den Prinsenroof nooit tot mijn ooren was doorgedrongen, want met woorden bekende ik 't niet: zoo een bekentenis valt te zwaar in een tijd, waarin iedereen alles weet; maar ook zonder een half woord scheen de Thüringer mij te verstaan, althans zonder mijn toestemming te vragen, begon hij te vertellen:

Gemeenschappelijk regeerde sedert 1440 Keurvorst Frederik de Zachtmoedige met zijn broeder, Hertog Willem, over de landen van *Thüringen* en *Meissen*. Maar baatzucht verscheurde weldra de banden des bloeds. Gemeenschappelijke regering bleek onmogelijk. Reeds in 1445 werd te *Altenburg* het land verdeeld. Ach, maar al te vaak is ons schoone *Thüringen* verdeeld en verscheurd!

Die landverdeeling bluschte echter het tweedragtsvuur niet. Willem's hovelingen stookten het aan, boven allen Apel von Vitzthum, een man van ondernemenden geest, die gloeide van haat tegen den zachtmoedigen Keurvorst.